Tc048_3

Διώξε με μάνα μ’ διώξε με πολύ μακριά στα ξένα
να κάνω μήνες δώδεκα και χρόνια δεκαπέντε
αν πας μάνα μ’ στην εκκλησιά στης Πασκαλιάς τη μέρα
θα διεις τις νιες θα διεις τους νιους και το στασίδι μ’ άδειο
τότε κι εσύ θα θυμηθείς πως έχεις γιο στα ξένα
και θα ’ξετάζ’ς και θα ρωτάς και θα ρωτάς για μένα.
Τον είδιετε τον άκ’σετε το γιο μου τον χαμένον.
Για πες μας το σημάδι του και τι σημάδι είχε.
Ελιά είχε στο πρόσωπο ελιά και στο κορμί του.
Τον είδαμε τον άκ’σαμε στον άμμο ξαπλωμένον
μαύρα πουλιά τον έτρωγαν κι άσπρα τον ’λογυρνούσαν
κι ένα χρυσό χρυσό πουλί δεν τρώει και δεν κονεύει.
Γιατί εσύ χρυσό πουλί δεν τρως και δεν κονεύεις
κατέβασε τα φτεράκια σου να βάλω μια γραφίτσα
και να την πας τη μάνα μου να μη με περιμένει
αχ, και να την πας τη μάνα μου να μη με περιμένει.